

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Rugăciunea copiilor.

Acum, la deschiderea școlilor, să nu uităm că cea mai de lipsă învățatură pe care trebuie s'o prindă copiii, e să se știe ruga lui D-zeu.

In timpul războiului celui mare am auzit dela un călugăr bătrân această povestire:

Odată, sus, în ceriu, la o sărbătoare mare, se adunaseră cetele ingerești în jurul scaunului de strălucire al celui Preaînalt și își așterneau închinăciunile lor cuvioase la picioarele Domnului Atotțitorul.

Arhanghelii, Heruvimii și Serafimii, împreună cu toate oștile de sus, alcătuiseră un cor dumnezeesc și în cântări de alaute, de chimvale și de organe binerăsunătoare, preamăriau pe Domnul.

Stăpânul lumii ședea pe tron de raze. Ingerii frumoși, cu ochișori limpezi ca mărgaritarele, țineau faldurile hainei lui împărătești. Sfinții lui Dumnezeu, patriarhii și prorocii, apostolii și martirii, ascultau în neclintire. Neînchipuite străluciri umpleau ceriul.

Domnul sta nemișcat. Preasfinții lui ochi priveau în depărtări, prin porțile norilor în jos, spre lume. Privea Domnul și asculta.

Corurile cântau psalmi după psalmi, Stihurile răsunau, se înălțau, coborau în glas de organe, tremurau în strune de alaute și se tiviau în sunete prelungi de chimvale, în armonii suprafirești. Melodii negândite de mintea omenească...

Dar Domnul părea că altceva asculta. Fruntea i-se pleca tot mai mult spre nori și ochii nu i-se mai deslupiau dela zările fumurii ale pământului de jos. Cu cotul drept proptit în jilt, asculta...

Apoi, deodată, s'a oblit de mijloc dumnezeescul moșneag și a ridicat poruncitor preasfânta sa dreaptă:

— Tăcere!

Cetele cerești au încetat cântarea lor de slăvire. Și căutau întrebători spre Domnul.

— Tăceți și ascultați: *colo jos, pe pământ, se roagă un copilăș...*

Un copilăș se roagă.

A îngenunchiat în pățcelul lui alb, cu fața spre icoana Domnului Hristos din părete. Mănilor grăsuțe, rotunde, le-a pus cruce, așa cum arată „mamica“. A uitat călușelul de lemn și biciul de cânepă, a uitat și pisoii lenes dela vatră. Nu mai e foc și pară. Nu mai sca-

Comorile mamei și nădejdea viitorului.

pără din piciorușele lui neostoiate; s'a potolit. Ochii nu și-i mai poartă neastâmpărați, cătu-i casa, ci se uită cu neclintire la mânilor albe, subțiri, ale Domnului din icoană. Crezi că e o minune.

Stai deoparte și vezi, cum par'că toată ființa lui plâpândă s'a schimbat. Din ștregăraș sglobiu, s'a făcut ingeraș duios. Simte că face lucru mare. Citești aceasta din ochișorii de mărgăritar, din obrăjorii rumeni. O simțire neînțeleasă, care se naște în sufletul omului din cea mai fragedă vârstă.

Buzișoarele trandafirii i-se mișcă în ondulări ușoare și rugăciunea Domnului izvorește caldă, duioasă, pătrunzătoare,

ca un murmur de ape line în zorii zilei.

— Tatăl nostru, carele ești în ceriu.

Se roagă, urmând pe mamica-sa. Și cu judecata lui copilărească întrebă uneori:

— Mamică, tata nost nu-i la bătaie? E în celiu?

— Tăicuțu e acolo, scumpule, la bătaie, dar noi mai avem un tată care-i tată și lui tăicuțu, și mie, și la bunica...

— Tata nost male din celiu; 'fințască-se numele tău...

In casă e tăcere adâncă. Dorm muștele pe grindă, dorm puii de sub cloacă, doarme focul în vatră. Numai auritura icoanelor e trează, strălucește. Și două raze de lună la fereastră, cari prind par'că rugăciunea îngerească a copilășului și o duc la Domnul, Atotțitorul.

— Vie împărăția ta, fie voia ta, precum în ceriu așa și pre pământ...

*

O, mamă fericită, un inger scump e copilășul tău! Rugăciunea lui copilărească e mai plăcută Domnului decât corurile cerești. Ingerii dragi, pentru voi ține Dumnezeu lumea!

Școalele primare se vor deschide la 15 Octomvrie. Dupăce boala groaznică a copiilor, numită „paralizia infantilă“ mai dăinuște și astăzi și s'a răspândit în aproape întreaga țară, dl ministru al instrucțiunii, la sfatul doctorilor, a hotărât, ca școalele primare să nu se deschidă decât la 15 Octomvrie.

Cum a pedepsit Dumnezeu pe niște hoți. De câțeva vreme niște hoți de mare și-au ales cuibul lor pe o insulă din apropierea Americii de Nord, spre miazănoapte de marile insule Catwick, aproape de Manila. Acești hoți nu lucrau nimica, ci pândeau pe pescarii cari treceau cu bărcile lor pe lângă insula hoților, îi despoiau de tot ce aveau, și apoi le dădeau drumul pe mare.

Dumnezeu însă nu bate cu băta. Săptămânile trecute a fost un mare cutremur de pământ pe mare, în urma căruia valurile turbate ale mării au acoperit până și casele cele mai înalte ale acestei insule. Hoții s'au așezat în bărcile lor, crezând că vor scăpa barăm pe apă, dară valurile cele groaznice au înecat toate bărcile așa că s'au prăpădit toți hoții, dimpreună cu viță de porodiță, iară insula s'a ascuns sub apă, așa că nici pomina nu mai este de insula hoților.

Apostolul Duminicii.

Duminea XIII. după Rusalii. — I. Cor. 16, 13-24. —

Duminea în 9 Octombrie ar urma să se cetească apostolul al XVII-lea după Rusalii. Acel apostol însă s'a cetit și în Duminea Hananencei, adică la 6 Februarie a anului acestuia, iar eu l-am tălcut la vremea sa în numărul 5 al „Unirei Poporului”, așa că cine vrea să-l înțeleagă cum se cade n'are decât să-l cetească. Tălcutirile apostolilor la rugarea mai multor frați preoți eu le reproduc însă și în broșură, ca să se poată folosi de ele preoții, cantorii și credincioșii ori când. Broșurile acestea vor apărea la sfârșitul anului acestuia.

Apostolul al XIII-lea după Rusalii anul acesta nu se citește, se cetește în schimb într'alt an, de aceea tălcutirea i-o dau acum, dupăcum și în numărul viitor în loc de apostolul sfinților Părinți, pe care l-am tălcut în 17 Iulie, voi tălcuti apostolul Duminicii XIV. după Rusalii.

* * *

Fraților, priveghiați, stați în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă. Toate ale voastre din dragoste să fie.

Cuvintele de mai sus se află tocmai cătră sfârșitul epistolei dintâi a sf. apostol Pavel cătră Corinteni, și cu apostolul de astăzi se și incheie această epistolă. De aceea cuvintele acestea sună ca un fel de rămas bun și sunt cel din urmă sfat pe care-l dă apostolul Corintenilor. Bine știa sf. Pavel, câte primejdii îi amenință pe noii săi credincioși din Corint, de aceea cel din urmă sfat pe care li-l dă este: priveghiați, pentru că celce priveghează nu este amenințat de primejdii neprevăzute. Ii mai sfătuește apoi să stea în credință, adică să nu se clatine, iar dacă vreunul dintre voi ar fi prea slab, îmbărbătați-l, întăriți-l. Iar dupăce în cap 13 al acestei epistole le-a zugerit atât de frumos puterea dragostei, acum din nou le aduce aminte de această cea mai de căpetenie poruncă a

creștinătății și le zice: Toate ale voastre din dragoste să fie.

Urmează apoi câteva închinări pe cari le trimite din Efez, unde se afla, anumitor Corinteni, zicând:

Și vă rog pe voi, fraților, știți casa lui Stefana, că este pârga Ahaiei, și spre slujba sfinților s'a rânduit pe sine; ca și voi să vă supuneți unora ca aceștia, și la tot celce împreună lucră și se ostenește.

Stefania și căsenii lui au primit cei dintâi dintre păgânii Ahaiei sau Greciei Evanghelia vestită de sf. Pavel, chiar de aceea ei sunt vrednici ca voi să-i cinstiți în mod deosebit, cu atât mai ales că ei, nu siliți ci de bună voia lor, s'au hotărât să fie de folos credincioșilor adică sfinților, deprinzând mai cu seamă virtuțile: primirei de străini, și a milosteniei, mai dând și alte dovezi de ale dragostei frățești. Unora ca acestora, adică cum sunt Stefana, căsenii lui, vă rog să vă supuneți și nu cu o supunere oarbă, cum trebuie să se supună credincioșii episcopilor bunăoră, ci cu o supunere pe care o datorim celor ce sunt mai înaintați în virtute decât noi. Dar supuneți-vă totdeodată și tuturor celor cari lucră împreună cu Stefana și se ostenesc.

Iară mă bucur de venirea lui Stefana, și a lui Fortunat, și alui Ahatc, căci lipsa voastră o au plinit; pentru că au făcut să se odihnească sufletul meu și al vostru. Să cunoașteți dar pe unii ca aceștia.

Acești trei bărbați amintiți aici erau în Efez la sf. Pavel când a scris epistola aceasta. Se vede că ei i-au adus sfântului Pavel epistola aceasta. De aceea li roagă pe Corinteni, să-i cunoască, adică să-i cinstească. Ei i-au făcut sfântului Pavel și o bucurie deosebită, aducându-i veste dela fiii săi sufletești cari erau Corinteni. De aceea zice: căci lipsa voastră ei o au plinit, adică, văzându-i pe ei, mi-s'a părut că v'am văzut pe voi. Au făcut să odihnească sufletul meu și al vostru, pentru că petrecând la Pavel ca trimișii Corintenilor,

au făcut bucurie atât sufletului sfântului Pavel, cât și sufletelor Corintenilor, cari i-au trimis.

În stihurile următoare sf. Pavel trimite diferite închinăciuni:

Inchină-se vouă bisericile Asiei: închină-se vouă întru Domnul mult Acvila și Priscila, cu adunarea cea din casa lor. Inchină-se vouă frați toți. Inchinați-vă unul altuia cu sărutare sfântă.

Întâiu li-se închină bisericile Asiei, adică cele din Asia Mică cari nu erau chiar departe de Efez. În locul al doilea li-se închină creștinii adunați la casa lui Acvila și soției sale Priscila, pe cari li cunosc și Corinteni căci au fost în Corint în locul al treilea li-se închină toți frații din Efez. Sărutarea despre care vorbește aici sf. Pavel se numește sfântă nu numai aici ci și în alte locuri, ca la Romani 16, 16; I. Cor. 16, 20 II. Cor. 13-12; I Tes. 5, 26, iar sf. Petru o numește sărutarea dragostei, sărutare în Domnul și sărutarea păcii. Pe vremea apostolilor era datina ca atât la sfânta liturghie cât și la alte slujbei dumnezeiești să se sărute creștinii unii între alții, și anume bărbații cu bărbații, și femeile cu femeile. Urmă despre aceasta ni-a rămas și în sfânta liturghie de astăzi, și anume în cea arhierască, când la cuvintele diaconului: »Să iubim unul pe altul ca într'uu cuget să mărturisim«, arhierul sărută pe umeri pe cei doi preoți mai în vârstă dreapta și deastânga, iar aceștia pe ceilalți, așa că toți împreună liturghitorii se sărută înprumutat. Iar la Paști creștinii se sărutau când se cântau laudele, la cuvintele: »Și unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi«. Invățătul Tertulian de aceea și numește sărutarea semnul rugăciunii.

La încheierea epistolei, sf. Pavel scrie și cu mâna sa proprie câteva cuvinte, pentru ca Corinteni să creadă că epistola aceasta este chiar dela sf. Pavel. Cele de până aici sf. Pavel nu le-a scris cu mâna

Foia „UNIRII POPORULUI”.

Valurile vieții.

— Fapte bune și vieți lungi. —

Timoteiu Cipariu (1805—1887). Unul din bărbații cei mai aleși și cei mai învățați ai tuturor Românilor, de când trăim pe aceste plaiuri. Știința lui Cipariu îmbrățișa teologia, filozofia, învățământul dar mai ales cunoașterea limbii române, în toate „tainele ei („Părintele filologiei române”, cum mai era poreclit).

În scrierile lui cele mai însemnate, ce ne-a lăsat asupra limbii române și asupra trecutului nostru, el „a desvălit neamului românesc adevăruri, cari nu au fost cunoscute înainte de el și nu au putut fi răsturnate de cei ce au venit după el” — cum zicea regretatul Dr. Aug. Bunea, la pomenirea de 100 ani dela nașterea lui Cipariu (în Catedrala din Blaj, la 25 Iunie 1905). Știința lui Cipariu ne dovedește o iscusință pătrunzătoare și hărnicie foarte mare, căci multele cunoștințe nu și-le-a câștigat în universitățile cele vestite ale țării lor apusene, nici în atingere cu cei mai aleși bărbați de știința ai popoarelor luminate, nici într'un oraș mare european, unde i-ar fi putut sta la îndemână biblioteci bogate, ci într'un prea mic orașel, cum e Blajul, într'o chiliuță de călugăr din smerita mănăstire a Sfintei

Treimi, unde aproape toată noaptea nu stingea lumina, ci studia, cetia și scria cărți pentru deșteptarea școlarilor români. Din plătuța lui de profesor și-a câștigat o bibliotecă cum nu avea nimeni în Blaj și nimeni dintre toți învățații Românilor. Ea este temelul Bibliotecii Centrale din Blaj, o podoabă culturală a bisericei noastre unite.

Cipariu cunoștea vr'o 15 limbi, între cari și ebraica (jidoveasca veche) și araba. Dar ținta studiilor sale era cunoașterea limbii române și a trecutului ei. „Această limbă, căreia se închină părinții noștri ca unui idol viu și însuflețitor, singura comoară, ce ne-a rămas dela ei moștenire neînstrăinată și neîmpărțită cu alții și care ca un fir roșu singură e în stare a ne conduce prin toate cărările întunecate ale acestui popor vechiu” — cum zice ei în vestita-i carte: *Principia de limbă și scriptură* (pag. 256).

E bine să mai știm că Cipariu a fost profesor în Blaj timp de 50 ani, canonic 45 de ani, unul din cei 10 secretari ai marelui adunări naționale de pe Câmpul Libertății (3/15 Maiu 1848) și membru în „Comitetul națiunii române”.

În 1861 înființându-se „Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român”, Cipariu a fost unul dintre întemeietorii și vicepreședintele ei până în 1877, când fu ales președinte.

Înainte de moartea-i întâmplată în vârstă

înaintată de 82 de ani, a mai lăsat și o fundație de 20.000 floreni pentru ajutorarea clericilor harnici, a gimnaziștilor eminenti, a școlii de fetițe din Blaj și a învățătorului din satul său de naștere, Pânade.

Când scriu șirele aceste, am înaintea mea cuvântarea lui Cipariu, ce a ținut-o în 4 Noiembrie 1861, la ședința sărbătorească de deschidere a „Asociațiunii” în Sibiu, când era de față metropolitul Șaguna ca președinte, apoi mulți bărbați aleși ai neamului.

Cipariu cuvânta, între altele, că în trecutul nostru de optsprezece veacuri aproape nu am avut zile de bucurie. Cultura română (adecă latină) ce au adus-o strămoșii noștri pe aceste plaiuri, a fost nimicită aproape de tot de năvălirile barbare. Numai Dumnezeu știe cum am scăpat cu pielea și cu viața. Singura moștenire ce ne-a rămas dela strămoșii noștri este *limba noastră*: „o comoară neprețuită, care nu ni-au putut-o răpi nici sabia învingătorului, nici cruzimea tiranului ce domnia peste noi, nici puterea fizică, nici politica infernală (diavolească) — o comoară născută cu noi dela țiftele mamei noastre, dulce ca sărutările măicușelor, când ne aplecau la sinul lor, comoară mai scumpă decât viața, comoară pe care dacă am fi pierdut-o, de am perde-o, de vom suferi vreodată ca cineva cu puterea, au cu momele să ne-o răpească din mâinile noastre — atunci mai bine, mai bine să ne înghită pământul de vii”.

proprie, ci le-a dictat unui scriitor. De aceea zice:

Inchinățiune cu mâna mea alui Pavel:

Iar apoi adaugă un blestem:

Cele nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos, fie anatema.

Acest blăstăm îl adaugă aici sfântul Pavel, ca cu el să-i trezească pe Corinteni din amorțeală. Cuvântul anatema este grecesc și înseamnă: un obiect sau lucru închinat ca prinos zeilor păgâni, deci ceva închinat diavolului și care trebuie despărțit de credincioși: adevărat blăstămat, afurisit să fie acela care creștin fiind nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos, precum de fapt și este, pentru că unul ca acela nu poate ajunge la fericirea veșnică. Dar mai adaugă sf. Pavel și cuvântul aramesc, adevărat jidovesc:

Maranata.

care înseamnă pe românește: «Doamne, vino», și pe unul ca acesta scoate-l dintre creștini, că nu este vrednic să se afle între noi.

Apoi îi mai binecuvântă odată, zicând:

Darul Domnului nostru Isus Hristos cu voi.

Iar chiar la sfârșit, ca închiere vrea să arete, că certările scrise în epistola aceasta nu le-a făcut din mânie ori din supărare, ci din grija pe care le-o poartă, deoarece după o vinovăție așa de mare nu-i respinge, ci-i iubește. De aceea zice:

Dragostea mea cu voi cu toți întru Hristos Isus. Amin

* * *

Din întreg apostolul de astăzi se vede dragostea cea mare pe care o avea sf. Pavel față de fiii săi sufletești, Corinteni. Cum îi roagă să privegheze, ca să nu cadă cumva în ispită. Cum se bucură de mult când vin la el cei trei Corinteni și-i aduc o scrisoare dela fiii săi sufletești! Cu câtă dragoste i-a fi îmbrățișat sf. Pavel, pentru că sărutându-i pe ei i-s'a părut că-i

sărută pe toți Corinteni, la cari așa de mult ținea. Sufletul său pururea la Corinteni săi sbura, și cu ei se afla, așa că nici odată nu era odihnit. Abia Stefana, Fortunat și Ahaic au făcut să i-se odihnească la sfârșit și sufletul lui. Și această dragoste li-o și împărtășește la urmă, zicând: »Dragostea mea cu voi cu toți întru Hristos Isus. Amin«.

Ce pretinde el în schimb dela Corinteni? »Toate ale voastre din dragoste să fie« și »Inchinați-vă unul altuia cu sărutare sfântă«.

Aceeași dragoste mare vi-o poartă și vouă dragi cetitori, mai marii voștri bisericesti: Părintele nostru dela Roma, mitropolitul, episcopii și preoții noștri. Câte griji și năcazuri, câte neplăceri și dureri nu îndură ei pentru voi. Și le îndură cu atât mai mult, că voi nu prea ascultați de cererea lor, că toate ale voastre din dragoste să fie. Sărutarea sfântă s'a părăsit de mult, și împreună cu ea se părăsește tot mai mult și dragostea, ceea ce face să sângereze inimile mai marilor noștri bisericesti.

Faceți deci câtuși de puțin loc în inimile voastre dragostei creștinești, alun-gând dușmănia și răutatea cea mare care vă roade într'una, mai cu seamă în zilele acestea triste de după războiu.

IULIU MAIOR.

Încă un învățat care și-a jertfit viața pentru omenime. Sidney Rawson era medic vestit în Manchester, un oraș al Angliei. El lucra de multă vreme la un leac cu care să poată adormi bolnavii pe cari avea de gând să-i opereze. Tocmai lucra în lucrătoria sa, probând puterea leacului aflat de el, când te miri cum, dintr'un venin a luat prea mult, așa că l-a omorât într'o singură clipită. Căsenii l-au aflat mort, cu capul în mâni și cu leacul primejdios pe masă. Doctorul Sidney Rawson a murit în vârstă de abia 45 de ani, deplâns de lumea întreagă, ca o nouă jertfă a științei.

Mâna dreaptă alui Cipariu a fost *Ioan Micu-Moldovanu*, unul din oamenii de granit, cari știau înfrunța vijeliile vremii. Mitropolia din Blaj a avut în el un înțelept sfetnic timp de 50 ani.

Cruțător și cu bună cumpăneală în toate, în lunga-i viață de 82 ani, a adunat avere frumoasă, pe care la moartea sa, întâmplată în 1915, a lăsat-o întreagă spre scopuri culturale. Pentru sine — nu și-a dorit decât o înmormântare creștinească simplă.

Timp de 50 ani a ajutat și ocrotit nenumărați băieți la școală. Zeci de cărturari de ai noștri au să-și mulțumească diplomele ajutoarelor „părintelui Moldovanu”, cum îi zicea lumea.

Între bărbații, cari și-au jertfit toată tihna vieții luptând pentru luminarea poporului român, un loc de frunte i-se cuvine, fără îndoială, și lui *George Barițiu* (1812—1893). Vrednicia aceasta i-o recunoaștem nu numai noi, ca uniți, putând cineva să ne spună că tragem loc la oala noastră, ci i-o recunoștem și ortodoxii dela roată, ca de *I. Lupăș*, bunăoară, care în broșura sa „*Din trecutul ziaristicii românești*” („Biblioteca Semănătorul” No. 4 Arad, 1916) scrie cu multă însuflețire despre activitatea de ziarist alui G. Barițiu și chiar din broșura aceasta îmi fac însemnările de față, fiindu-mi la îndemână.

Apărător înflăcărat și neobosit al tuturor intereselor românești, timp de 50 ani, Barițiu

totdeauna era printre luptătorii cei dintâi, făcând să scilipească arma sa, care nu era o sabie, — ci condeiul.

Din primăvara tinerețelor și până la 1895, anul morții sale, „nu este un singur pas, o singură chemare a neamului românesc, la care Barițiu să nu fi alergat cu toată căldura inimii, cu toată lumina minții sale”. De aceea, viața și activitatea lui pare-că s'a contopit cu viața și înaintarea neamului românesc din acest răstimp.

Fiind gazetar sărac, și om cu familie numeroasă, avere materială nu a putut aduna, totuși în punctul 4 al testamentului său se îngrijește ca vestitul *condeiu de aur*, ce i-l dăruiseră femeile române la împlinirea de 50 ani de activitate gazetărească, să se ofere muzeului dela Liceul din Blaj, în semn de recunoștință, că acolo la Liceu a învățat să rămăie Român și să scrie românește: 4 ani ca elev, 4 ca seminarist la facultatea teologică și 1 an ca profesor...

Prin oamenii aleși se ridică națiunile și oameni ca Barițiu sunt rari.

GAVRIL TODICA.

Când s'a izdănit toaca?

După facerea lumii, la sute și sute de ani oamenii s'au fost înmulțit foarte tare. Se umpluse lumea de ei. Și fiind mulți s'au și înrăit peste măsură, încât bunul Dumnezeu nu putea

DE PRIN SATE.

Binecuvântarea bisericii din Șoroștin

26 Septembrie.

Duminecă în 25 Septembrie s'a binecuvântat frumoasa biserică din Șoroștin, (județul Târnava mică,) care a trecut în vremea din urmă prin reparații însemnate. Șoroștinul este una dintre cele mai vrednice comune din ținutul Târnavelor. Românii de-aici sunt creștini foarte bravi și cu mare dragoste de cele sfinte. Ei au din timpuri mai vechi o foarte frumoasă biserică de piatră, care fiind isprăvită deplin și zugrăvită înainte cu câțiva ani, a și fost sfințită atunci prin Înalt Preasfinția Sa Mitropolitul Vasile al Blajului. Deatunci încoace însă, locul pe care s'a edificat biserică între anii 1878—90, nefiind destul de statornic, clădirea amenința să-și piardă boltiturile.

Astfel bravii Șoroștineni, sub conducerea înțeleaptă și inimoasă a preotului *Victor Neamțu*, au supus biserică la reparații temeinice, dându-i legături de fier și înoindu-i boltiturile. Pereții bisericii încă au fost zugrăviți din nou și lucrările s'au și isprăvit cu bine în cursul verii.

Binecuvântarea înocitului lăcaș a săvârșit-o Reverendisimul D. canonic *Dr. Ioan Coltor*, ca trimis al I. P. Sfinției Sale Mitropolitului, în ziua de 25 Septembrie, ajutat de Prea Onoratul *Aur. C. Domșa*, protopopul tractului Blaj și de preotul locului.

Păr. Canonic Coltor a sosit la Șoroștin încă de Sâmbătă seara, însoțit de Păr. protopop Domșa, slujind Cinstitul Paraclis cu predică. A doua zi, Duminecă, Șoroștinenii s'au pregătit pentru înălțătoarea serbare cu spovediri, după cari s'a făcut Utrenia cu încunjurarea bisericii și cu sfințirea apei.

La liturghie Păr. Coltor a rostit cu cunoscutu-i dar o foarte frumoasă predică ocazională, care a mișcat și a înduișat până la lacrimi. Tot atunci s'au cuminecat numeroși bărbați și femei, apropiindu-se de sf. Potir cu

să-i mai rabde de răi ce erau. Atunci s'a socotit să-i piardă, lăsând numai de sămânță dintrâșii.

Un singur om mai rămăsese drept, și acesta a fost Noie cu casa lui. Și a chemat Dumnezeu pe Noie și i-a zis:

— Ascultă Noie porunca mea! Să tai copaci groși din păduri și să faci scânduri. Și când vei avea scânduri destule, să clădești o corabie mare, în care să încapă din toate dobitoacele pământului câte o pereche sau două, că am de gând să prăpădesc lumea prin potop, pentru răutatea ei. Și, lucrând, nimănu-i nu vei spune de potop sau de corabie, ca să nu fie mai mare spaima decât pedeapsa. Și când vei fi gata, iarăși va fi graiul meu în urechile tale și vei ști ce să mai faci. Am zis și porunca mea să fie pururea înaintea ta. Pasă deci și caută de îplinește vrerea Domnului și Dumnezeului tău!

Noie făcu așa. Asuda ziua și noaptea și tăia copaci și făcea corabie, dar limba lui nimica de potop nu grăia. Și se mirau oamenii de truda lui Noie și ziceau:

— Nebun este, că întru ostenele își chinuiește trupul său și nu știe ce face.

Iară dintre toți mai necăjită era nevasta lui Noie, că ea îl hrănea cu mâncări alese și nu putea afla gândul lui. Dela o vreme îi zise:

— Noie, Noie, au nu sunt eu trupul tău și dragostea ta? De ce nu deschizi graiul minții tale în auzul meu, ca să se liniștească inima mea, cunoscând truda ta. Spune mie, ce faci?

făcii aprinse în mâni. Cel dintâiu care s'a cuminecat a fost bătrânul Bianu, tatăl avocatului Dr. Ioan Bianu dela Blaj.

La sfintele slujbe de Duminecă au fost de față și dd. Dr. Victor Macavei, canonic, Dr. Ioan Bianu, avocat Dr. Traian Denghel, primpretor, Dr. Zaharie Boilă, avocat, și d. Alex. Lupeanu, profesor, directorul gazetei noastre, toți din Blaj.

După masă s'a slujit sf. Vecernie, când Păr. Coltor a rostit a treia predică, ca și celelalte de frumoasă. După vecernie întreg poporul s'a adunat în curtea Școalei, unde oaspeții dela Blaj au lădat în alese cuvinte sfânta rătăcă a credincioșilor din Șoroștin cari nu numai în celea bisericesti, ci și în alte lucruri, sunt fruntea și fala ținutului. Să ni-i țină Dumnezeu tot așa, bravi și vrednici. spre cinstea lor și a neamului!

Raportor.

Mari fabrici la Copșa Mică. E știut că la Copșa Mică, între Blaj și Mediaș, au început să se clădească nește fabrici mari, despre cari se spune că vor fi celea mai întinse și mai puternice din tot răsăritul Europei. Auzindu-se despre aceasta, au și răsărit la Copșa mică o mulțime de negustori, mai cu seamă perciunați, cari în treabă de locuri de case, spre a-și face prăvălii și cărciume pe seama muncitorilor. Pe cât auzim, conziliul comunal din Copșamică ar da mai bucuros asemenea locuri la Români. Cei cari se interesează de așa ceva, pot cere lămuriri dela d. Mihail Jampa, directorul școalei primare de stat din Copșa-mică.

Vom avea aeroplane românești. Nu de mult s'a deschis la Brașov cea dintâi fabrică de aeroplane românești. Cel dintâi aeroplan va fi gata pe la jumătatea lui Octomvrie, iar în curs de 8 luni se vor pregăti 70 de aeroplane nouă.

Parlamentul se deschide la 15 Octomvrie.

Știrile sosite dela București spun că parlamentul se va deschide în ziua de 15 Octomvrie, așa cum prescrie Constituția. Guvernul se grăbește să treacă legile cari privesc noua orânduire a ministerelor și bugetul cel nou.

În legătură cu deschiderea Parlamentului, se vorbește, că d. Argeroianu va trece la Ministerul de război, iar d. Angelescu, ministru de până acum, va fi șeful marelui stat major al armatei. La ministerul de agricultură va intra d. Sasu, iar celelalte Ministerse vor rămânea cu conducătorii de până acum.

D-l Maniu jefuit de hoji..!

O gazetă ungurească dela Târgu-Mureș spune, că de curând d. Iuliu Maniu, președintele partidului național-țărănesc, aflându-se la Sovata, pornise cu d. Pașca directorul băilor, să viziteze o comună din apropiere. La Săcădat le-au ținut calea nește hoji și, oprindu-le automobilul, i-au jefuit pe amândoi de tot ce aveau. Hoji s'au făcut apoi nevăzuți, iar d. Maniu și d. Pașca s'au întors foarte întristați de paza cea rea ce este în țara noastră. În jur de Sovata au mai fost jefuiți și alții în vara aceasta. Chiar și prefectul județului Odorhei a pățit-o, fără să fie stârpiți, măcar de atunci încoace, ticăloșii cari ațin drumurile.

Mari revărsări de ape în Austria și Italia

Pe când la noi în România, precum și în toate țările din Balcani, sunt călduri îngrozitoare, din țările Apusului vin vești despre mari furtuni cu revărsări de ape. Apele revărsate au făcut cumplite pustiri în *Anglia*, în *Italia de miazănoapte* și în *Austria de jos*.

În orașul Steinach apele au cuprins o mulțime de străzi și de case, încât locuitorii au fost siliți să se refugieze pe înălțimi. La Innsbruck s'au înecat și oameni. Între Gastein și Eisach, un tren de muncitori era în drum spre ținuturile cuprinse de puvoaie, ca să sară în ajutorul locuitorilor năpăstuiți, și apele au spălat linia de sub tren, care s'a răsturnat, iar muncitorii s'au înecat toți..!

Mare prăpăd este și în jur de orașul Meran, unde armata se silește zadarnic să mântuie averea locuitorilor.

În Italia de miazănoapte.

În apropiere de Trient, acceleratul de Viena s'a ciocnit cu un munte de gheață, pe care l-au coborât puvoaiele din înălțimi și trenul s'a răsturnat, perind o mulțime de călători.

În ținutul Trentino, ruperile de nori au fost deadreptul îngrozitoare. Numeroase sate și orașele au fost înecate de puvoaie. Și aici s'au nenorocit un tren în valea râulețului Isarco. Au perit 10 frânari și funcționari dela căile ferate.

— Nu se cade muierei să știe tainele Domnului și Dumnezeului meu. Du-te la ale tale și sporește fusul la tors și îmbracă goliciumea fiilor tăi, după obicei.

Muierea se năcăjia foarte întru inima sa, dar cuvânt din gura lui Noie n'a mai putut scoate. Ori decâte ori, venind iarăș cu mâncare, întreba:

— La ce atâta trudă și povară oaseilor tale?

Noie își incuia graiul său și tăcea.

Lucrând așa, Noie isprăvi corabia cea mare, după porunca lui Dumnezeu. Și când fu gata, se crezu deslegat de povara tăcerii și, rugat într'una de nevastă, deschise buzele sale și grăi:

— Să adunăm aici toate soiurile de dobitoace din lume, căci da-va Domnul curs apelor văzduhului și un potop crâncen va pustii lumea, pedepsind răutatea fiilor lui Adam!

Abia se topi însă cel din urmă cuvânt în gura lui Noie, destăinuind hotărârea dumnezească, se și risipi, într'o clipă, alcătuirea cea întru îndelungați ani muncită...! Cu pocnete mari, copacii s'au desprins din laturile corabiei și, adunându-și ramurile lor, au plecat îndărăt spre codrii de unde au fost coborâți. Încă nu se aplecase soarele spre locurile odihnei sale de noapte și din marea corabie n'au mai rămas nici aschii nici vreascuri. Doar urme mari mai brăzdau locul, unde își ostenise Noie brațele sale în trudă și'n sudori. Corabia parcă nici n'ar mai fi fost.

Și Noie se amări cumplit întru sufletul său, cuprins de teama răzbunării lui Dumnezeu. Ochiul său n'au mai fost cuprinși de somn, ci picioarele l-au purtat întru pustii locuri, spre adâncul deșerturilor.

Și când s'au luminat iarăș ponoarele nisipoase, Domnul îi stătu înaintea:

— Noie, Noie ce-ai făcut? Unde-i corabia?

Noie căzu cu fața la pământ și gura sa se sili să răspundă.

— Doamne, greșit-am la cer și înaintea ta! Iartă răutății mele. Tu ești poruncitorul meu și eu sunt sluga păcătoasă. Nici o pedeapsă nu este prea mică pentru greșala ticăloșiei mele! Deschide adâncurile pământului, să piară călcătorul de poruncă!

— Ba nu, Noie. Hotărârile mele trebuie să se îplinească și nu voi pierde pe cel ce se întoarce la fața mea. Ridică obrazul tău din țărână și pasă la codri. Taie o blană de fag, fă *toacă* și o bate cu două ciocane, că timpul potopului se apropie. Răutatea lumii n'o mai pot răbda.

Și Noie făcu așa.

Ciopli blană de fag și o bătu, să răsune peste văi și peste păduri, peste munți și peste huceaguri. Și'n sunetul care răzbătea ca o chemare dumnezească, lemnele cari fuseseră mai înainte în corabie, se adunară, rând pe rând, la loc. Și barca lui Noie se făcu dela sine, precum a fost, și urgia cerească, ce se chiamă

potop, veni, să se îplinească hotărârea Celui de sus.

Iar Noie luă cu sine în corabie și toaca, și ea a rămas până în zilele noastre, ca să fie *semn al chemării la rugă*, întru mărirea lui Dumnezeu.

Spusă de Nicolae Prișcă, din Șoroștin.

Apărarea animalelor. În toate țările se trudesce oamenii să apere animalele în contra prigonirilor. Sunt însoțiri de oameni, cari au de scop apărarea animalelor. Celea mai multe însoțiri sunt în *Anglia*. În *Franța* încă au început oamenii să se îngrijească de viața animalelor. În *Paris*, un croitor croește și face numai haine pentru câni. Și se spune că îi merge foarte bine. În ospătăriile din *Paris* sunt mici fântâni cari se folosesc numai pentru adăpatul cânilor. În *Elveția* sunt pe marginea drumurilor fântâni pentru adăpatul cânilor. În *Elveția* sunt pe marginea drumurilor fântâni pentru adăpatul cânilor.

Un măiestru de ochilari din *Paris*, a început să facă ochilari afumați pentru pisici, pentru ca ochii gingași ai pisicilor să fie feriți de lumina prea puternică a zilei. Și se spune, că pisicile se simt bine cu ochelari și nu-i dau jos cu labele.

Nu știu ce vor zice șoarecii, când vor vedea că pisicile poartă ochilari.

Apele s'au revărsat cu mare cumplire și în toată Elveția. Intre această țară și Austria trenurile numai pot umbla. Telegrammele vestesc mulți morți și răniți.

Yânturi cumplite în China.

În timpul când resărsările de ape făceau groaznice pustiiri în Italia, Elveția și Austria, telegrammele spun, că nește yânturi cumplite au pustiit țarmurii chinezi din apropiere de Honkong. Se scrie că au perit peste 5000 de oameni.

Caldurile coala mari de pe la noi pot să ne aducă și nouă furtuni și revărsări de ape.

Grecii se gata de războiu cu Turcii.

Nu de mult, pe Kemal Pașa erau să-l omoare nește dușmani politici. Dar n'au reușit, căci au fost descoperiți mai dinainte. Turcii cred, că pe răuvoitor l-au pus la cale Grecii, mai bine zis guvernul grecesc din Atena. Nu se știe dacă această presupunere a Turcilor este adevărată sau ba. Una este însă adevărat, că Grecii sunt mari dușmani ai Turcilor. Spun telegrammele din străinătate, că Grecii au comandat mai multe vapoare de război în Anglia și Franța. Turcii au simțit lucrul acesta și s'au apucat și ei să-și comande vapoare de bătaie. Astfel între aceste două țări lumea se întinde tot mai mult și într'o bună dimineață se poate întâmpla, să se și încalere.

Răscoala Negrilor în Maroc.

Marocul este o țară în partea de miază noapte a Africii. Stăpâni sunt acolo Spaniolii și Francezii. Europeanii au însă foarte multe năcazuri cu locuitorii cei de baștină, cu Negrii. Ne aducem aminte ce războaie cumplite au fost acolo mai anii trecuți, între stăpâni și supuși. Acum iarăș e năcaz în Maroc. Negrii s'au răscolat asupra Spaniolilor și au ucis pe toți ofițerii spanioli, trimiși acolo cu trupe pentru pază. Pricina răscoalei se spune că este opreliștea dată de Spanioli, ca Negrii să nu-și poată ținea serbările lor religioase. Ciocnirile dintre Negrii și oștile spaniole se urmează cu inversunare, căci Spanioli au trimis alți ofițeri, cu trupe proaspete. **Curge sângele din greu.**

Preasfințitul dela Lugoj împotriva modei femești de astăzi.

Intr'un foarte frumos articol, publicat în „Sionul Românesc”, foaia oficială a Diecezei Lugojului, Preasfințitul Dr. Alexandru Nicolescu îi roagă pe preoții săi să lucre cu toate puterile împotriva modei spurcate a femeilor dela orașe.

Preasfinția Sa își începe articolul cu cuvintele sfântului Pavel dela I. Timoteiu 2, 9-10: „Așiderea și muierile cu podocăbă de cînste, cu sfilă și cu bunăcuvîintă să se împodobescă, nu cu împletirea părului, cu aur, au cu mărgăritare, au cu haine scumpe; ci cu fapte bune, precum se cuvine muierilor celor ce mărturisesc, că se tem de Dumnezeu”.

„Sărmane apostol al neamurilor, sf. Pavele, — spune mai departe Preasfinția Sa — care ai dat povețe atât de minunate creștinilor de vremurilele noastre. Dacă ai învia astăzi, ai muri de

scărbă și te-ai întoarce într'o clipeală de ochiu în mormânt iarăși. Par'că te aud exclamând: ce folos de roadele unui creștinism de 20 veacuri, dacă lumea se întoarce iarăși la păgânism”.

Intreg articolul Preasfinției Sale ar trebui tipărit cu litere cât capul și pus pe pereții tuturor orașelor. Doar — doar s'ar rușina astfel femeile cele fără de omenie dela orașe, cari poartă rochiile scurte până binișor deasupra genunchilor, pieptul desvălit, ciorapi de culoarea pielii, buzele roșite, părul scurt, fața vopsită, părul vopsit, genele vopsite, unghiile vopsite, numai sufletul nevopsit și negru ca sufletul lui Skaraoski, în a cărui slujbă se află.

Să ne ferească Dumnezeu, nu cumva moda aceasta să treacă și la sate, începând și fetele noastre nevinovate să se vopsească. Părinții cinstiți însă nu vor suferi la casele lor fete vopsite, ci le vor huidui ca pe ucigă-te crucea.

Moartea groaznică a unei jucătoare vestite.

Una dintre cele mai vestite și mai frumoase jucătoare a lumii a fost fără îndoială Isadora Duncan. Toată lumea aloga ca nebună la jocurile ei, pentru că avea un trup de toată frumusețea și-i umblau picioarele ca la o Cosinzeană.

Săptămânile trecute ea se duse în orașul Nissa, unde se simțea foarte bine, cu gândul ca acolo să-și scrie pățaniile sale din cea din urmă călătorie făcută în Rusia. În ziua nenorocirii ea prânzea tocmai cu o doamnă, prietină bună, la masă și aștepta un automobil cu care avea de gând să facă o plimbare după masă. Doamna de alături însă a oprit-o, spunând că are presimțiri rele. Izadora Duncan n'a ascultat-o: a plecat cu automobilul și s'a nenorocit. Iată cum însă, ci

Ea avea un șal de mătăasă de toată frumusețea, pe care și l-a înfășurat pe după grumaz, slobozind un capăt al șalului pe umărul stâng. Ciucurii șalului însă s'au acățat de spițele roții, șalul s'a strâns de grumaz, și într'o clipită Izadora Duncan a căzut pe spate, spânzurată de propriul ei șal. Șoferul credea la început că a ațipit numai, ori i-s'a făcut rău, dar văzându-o îngălbenită, a scuturat-o și abia atunci a aflat că este țeapănă și moartă.

Aeroplanul omoară din greu.

În ziua de 23 Septemvrie un aeroplan, în care se aflau mai mulți călători, s'a prăbușit la pământ între orașele Berlin și München (Germania) în pădurea Turingiei. Cei patru călători și cei doi piloți au murit numai decât, numai mecanicul a rămas în viață, dar a murit și el, în drum spre spital. Intre călători era și ambasadorul german la Washington, care se afla acasă în vacanță.

La Belgradul Iugoslaviei locotenentul aviator își făcea examenul de pilot în fața unei comisii compusă din aviatori, când deodată a explodat motorul, iar aeroplanul s'a prăbușit în flăcări, arzându-l scrum pe bietul aviator.

La Eger în Cehoslovacia un locotenent aviator Petre Kraka încerca un aeroplan nou și s'a ciocnit în aer cu un alt aeroplan. Helicea aeroplanului al doilea i-a retezat capul locotenentului, și apoi s'au prăbușit la pământ amândouă aeroplanele, omorându-l și pe pilotul aeroplanului al doilea.

Și în sfârșit la Buzău în Vechiul Regat locotenentul Cârjescu din București a voit să se ridice la o înălțime de 1500 metri, dar când

a ajuns la 800 metri aeroplanul a venit pe spate și s'a prăbușit, omorându-l pe bietul locotenent.

Toate acestea s'au întâmplat în curs de 2-3 zile.

Scumpetea la Blaj.

Cei mai mulți cetitori poate că nu ne vor crede, și cu toate acestea așa este: Blajul este cel mai scump oraș din România-Mare. Am umblat asta vară prin multe orașe și sate ale țării noastre, pretutindenea am întrebat de preturi și m'am convins cu ochii mei că niciun oraș nu este așa scump ca la Blaj. Carnea la noi e mai scumpă ca la Sibiu, cu toată sibiienii dela noi de pe piața Blajului, cumpără viteii și-i duc la Sibiu cu automobilele. Lucrurile din prăvălii toate sunt mai scumpe la noi și mai rele, benzina în alte orașe este 9 lei la noi 18. De zarzavaturi sau legume nici nu mai vorbim, pentru că la noi în loc să le producă țărancele noastre în grădinele lor, le cumpără și ele dela grădinarii Bulgari.

Casele și cortelele la noi sunt apoi aproape de două ori mai scumpe ca la Cluj, Târgu-Mureș, Sibiu, Sighișoara, Arad, Timișoara. La noi se cer pe case, cari în orașele pomenite se vând cu 3-4 sute de mii, un milion, cu toate că n'au nici apeduct nici canalizație. Cortelele sunt scumpe mama focului, și nu se găsec nici așa. Ba până și bucatele sunt mai scumpe ca bunăoară la Târgu-Mureș, așa că internatele noastre au de gând să le aducă de acolo.

Care să fie cauza scumpetei acesteia mari în acest orașel mic? Pusu-și-au conducătorii orașului nostru vreodată întrebarea aceasta? Știu ei, că părinții copiilor își duc astăzi mai bucuroși copiii lor la alte școli, în alte orașe, unde viața este mai ieftină, așa că în forma aceasta Blajul va pierde foarte mult? Și, până când vom suferi noi, cetățenii Blajului și locuitorii satelor dimprejur, această scumpete grozavă? Ar fi vremea să ne dăm seama cu toții, că așa nu mai merge.

Deschiderea anului școlar la școlile din Blaj.

Dupăce Vineri și Sâmbătă s'au făcut înscrierile, Duminică în 25 Septemvrie s'a sărbătorit începutul anului școlar la școlile din Blaj. La sfânta liturghie, slujită în catedrală de directorii și preoții școlilor, s'a cântat „Împărate ceresc”, iar pâr. profesor de religie Ioan Moldovan dela liceul de băieți a ținut o frumoasă predică, dând sfaturi bune elevilor.

Luni dimindața la orele 8 și 1/4 elevii s'au adunat din nou în catedrală, unde profesorii lor au slujit un părăstas întru pomenirea regelui Ferdinand. După părăstas a vorbit pâr. profesor Ștefan Pop, arătând în frumoase cuvinte cine a fost acest rege și pentru ce trebuie să recunoaștem că a fost mare.

După părăstas elevii s'au adunat în curtea liceului, unde au ascultat sfînjirea apei, slujită de trei profesori, și s'au botezat, iar apoi au intrat în clase, unde li-s'au dat îndrumările de lipsă pentru anul cel nou școlar.

Observăm, că anul acesta nu sunt atâția elevi ca anii trecuți, și anume în clasa primă. Cauza este că acuma au apucat în clasa această copiii născuți în 1915, adică în timpul războiului, când părinții se aflau pe câmpurile de lupte, și astfel nașterile au fost mai puține. Dela războiu încoace acesta este anul cel dintâi când în clasa primă a liceului de băieți din Blaj sunt numai 64 băieți.

La liceul de fete și la școala normală de fete nu s'a deschis decât clasa VIII. resp. VII,

fiindcă zidirea în care se vor adăposti aceste școli și internatele lor: Institutul Recunoștinții, încă nu este gata de tot. Tot din pricina aceasta s'a amânat și deschiderea teologiei, care anul acesta va cuprinde și zidirea fostului internat de fete. Deschiderea acestor trei școli din urmă se va face cam la 1 Noiembrie.

Abonament de probă.

Dela 1 Octombrie până la 31 Decembrie 1927 dăm gazeta cu 40 lei. Pentru această sumă neînsemnată oricine poate primi acasă, 3 luni de zile, o foaie plină cu celea mai proaspete știri din lume și din țară.

Banii se trimit cu mandat postal la adresa:

„UNIREA POPORULUI“
Blaj, jud. Târnava-Mică.

Dela Poliția Orașului Blaj. În ziua de 31 Octombrie 1927, toți proprietarii de cai, iepe, catări, boi, bivoli și alte animale de povară, precum și proprietarii de cară, căruțe, hamuri și biciclete, sunt datori a se înfățișa la Primăria orașului Blaj, pentruca animalele și lucrurile însemnate mai sus, să poată fi inspectate și trecute pe tablouri, spre trebuințele armatei în caz de lipsă. Proprietarii vor trebui deci să se înfățișeze cu animalele și cu lucrurile de mai sus. În zilele de 1 și 2 Noiembrie se va face, tot la Primăria orașului Blaj, inspectarea materialului sanitar și de potcovit. Ceice nu se vor prezenta la controalele de mai sus, vor fi pedepsiți conform regulamentului legii de rechiziționare.

Fiu de preot care-și omoară pe tatăl său. În comuna Udarii de Sus din județul Gorj preotul Dumitru Morărescu a fost omorât, cu un foc de revolver, de către fiul său ce se chiamă Sideriu D. Morărescu. Se înțelege că fiul ucigaș de tată a fost arestat numai decât.

Servitoare uitată de sine. Ni-se scrie din Bicazul ardelean că fata locitorului Ilie Fărcaș din satul Telec, fiind la lucru la Savu Lăzărut din acelaș sat și rămânând o clipă singură în casă, a furat o sumă frumusească de bani cu cari s'a dus la prăvălia lui Davidovici și și-a cumpărat ghete și alte neogoate. A doua zi însă, fiindu-i frică de urmărire, s'a dus îndrăț la prăvălie și a cerut banii, lăsând cumpărăturile. Negustorul nu s'a învoit și atunci fata a plecat îngrozită. Pe drum s'a întâlnit cu stăpâna banilor, căreia i-a mărturisit totul, plângând. Cazul a ajuns și la cunoștința jandarmilor cari au dat fata pe mâna judecătii. Iată unde duce uitarea de sine și lăcomia!

Înmulțirea peștilor. Ni-se scrie dela Făgăraș, că d. Virgil Pop, administratorul fermei (moșiei) statului din acel oraș, în primăvară fusese trimis în Austria și Cehoslovacia, să studieze cultura peștilor, adică înmulțirea și creșterea lor pe cale măiestrită. Intors acasă d. Virgil Pop a înființat la ferma din Făgăraș o crescătorie de pești după chipul celor din

străinătate. Crescătorie merge minunat. În ziua de 13 Septembrie această crescătorie a aruncat în râul Berivoiului, care trece prin Făgăraș, 100.000 peștișori crapi și 3.500 păstravi, fiind de față reprezentanții orașului și alți mulți privitori. Ceeace face d. Virgil Pop la Făgăraș, este cel dintâi început de acest fel la noi în țară, pentru care d. Pop e vrednic de toată lauda.

O fată care încunjură Europa pe roată. În vremea din urmă s'au înmulțit grozav bicicletele. Pe ulițele orașelor, aproape la tot pasul, te lovești de domnișori sau domnișoare, cari stau încârligați pe celea două roate și aleargă de crezi că-i duc necuratu. Mai demult rar vedeai fete pe roate, dar azi, când se tund băește, bagseamă și pe roată li-se șade. Acum aflăm că o domnișoară dela București cu numele Gina Burileanu a plecat cu bicicleta să încunjure Europa. Mai dăunăzi a trecut pe la Cluj și spunea că se îndreaptă spre Budapesta, de unde va lua în rând toate capitalele și țările. Domnișoara Burileanu călătorește singură și acum, la începutul călătoriei, se arată foarte curajoasă.

Un hoț glumet. La un tribunal din Anglia judecătorul a judecat pe un hoț la trei ani închisoare. Ca de regulă judecătorul l-a întrebat pe hoț, dacă are ceva de observat.

Hoțul a răspuns: „N'am nimic altceva, decât să binevoiți a trimite vorbă nevastei mele, că până la 1930 să nu mă mai aștepte cu prânzii“.

A murit în fața judecătorilor. Zilele trecute doctorul Wagner Iosif, directorul sanatorului din Baia-Mare a fost chemat în fața tribunalului din Sătmăr ca martor în cauza alor două moașe păcătoase. Pe una dintre ele tocmai o întrebau judecătorii, când deodată i s'a făcut rău, iară doctorul Wagner a trezit-o și a pus-o iarăși în tălpi.

Deodată doctorul Wagaer începe a palizi. Judecătorul bagă de seamă și-l întreabă: „Vi s'a făcut rău?“ — „E numai trecător“, răspuse doctorul, și apoi a mărturisit mai departe. Dar deodată s'a prins de inimă și a căzut mort la pământ. Avea boală de inimă și astmă (lărgirea plămânilor). Judecătorii tribunalului s'au speriat, au început a-l freca, dar totul a fost zadarnic. L-au așezat pe urmă, i-au masat pus crucea la cap și apoi l-au așezat în sicriu, ducându-l mort la Baia-Mare acasă.

Mergem spre păgânism. La București acuma se lucră la o nouă zidire, care n'are alt scop decât să ardă trupurile morților. Zidirea aceasta costă vreo câteva milioane și se numește crematoriu. Gazetele mari dela București au și adus icoana acestui crematoriu și spun că arderea unui trup omenesc nu va costa mai mult de 3000—3500 lei, în 40 de minute trupul e ars gata, iară cenușa omului nu este mai grea de 2 kilograme și jumătate.

Nu înțelegem cum are Bucureștii bani pentru arderea trupurilor morților, iară pentru curățirea străzilor, de tot felul de gunoaie, nu are. Și nu-și aduc aminte domni dela București, că a curăți străzile de gunoaie este lucru sănătos și trebuincios, pe când a arde și a nu îngropa în pământ morții, este lucru păgănesc.

Și-a ucis soția pe stradă. Lucrul s'a întâmplat în Győr, în Ungaria. Varju Lajos trăia rău cu soție-sa, pentrucă el era de convingerea că-l înșală. A și început proces de despărțire. Într-una din zilele săptămânii trecute ei s'au înfățișat tocmai înaintea judecătoriei, unde soția a spus că ea nu are de gând să se despărtească. După proces bărbatul s'a întâlnit cu soție-sa, care l-a răs în pumni. Bărbatul așa

s'a mâniat pentru aceasta, încât a scos revolverul din buzunar și a pușcat asupra soției sale. Ua glonte a nimerit-o în spate, iar al doilea în grumaz, așa că soția a căzut moartă la pământ, iar bărbatul s'a dus la poliție și a spus tot ce s'a întâmplat. Se înțelege că a rămas sub zăvor.

Dările întârziate. Ministerul de finanțe dă de știre, că dela 1 Octombrie încolo toate dările întârziate pe 1927 se vor încassa cu o dobândă de 9 la sută ca pedeapsă de întârziere. Cei cari întârzie cu plata impozitelor între timpul dela 1 Oct. până la 31 Decembrie, vor plăti pedeapsa dela 1 Ianuarie încolo. Cine poate, să nu mai amâne deci plata impozitelor.

Cloacări între mașinile de sburat. S'a întâmplat la Praga în Cehoslovacia. Ofițerul Straka se urcase ca să probeze un aeroplan militar. Sus în aer s'a întâlnit cu mașina condusă de plutonierul Lenk. O aripă a mașinii lui Lenk a ajuns la ofițerul Straka și i-a retezat capul în adevăratul înțeles al cuvântului. De altfel amândouă mașinile s'au stricat și au căzut la pământ, rânind de moarte și pe plutonierul Lenk.

Primministrul Ungariei bătut de țărani unguri. Zilele trecute contele Bethlen, ministrul președinte al Ungariei, trecând cu automobilul printr'un sat din Ungaria, a călcat pe un tînăr. Oamenii din sat, văzându-o aceasta, au tăbărit asupra contelui și l-au bătut crunt, așa că dacă nu veneau într'ajutorul său jandarmii, îl omoreau în băști.

Când se vânează iepurii. Un ordin al Ministerului de agricultură spune, că vânatul iepurilor este îngăduit numai între 1 Octombrie și 15 Ianuarie, din pricina că în multe părți iepurii s'au împușinat foarte tare. Cei ce vor fi prinși că vânează și în alt timp vor fi pedepsiți foarte aspru.

Tribunalul din Timișoara a despărțit într'un singur caz 25 de căsătorii. Căsătoria civilă își arată tot mai mult roadele sale groaznice. Tribunalul din Timișoara a despărțit în Lunia trecută, dela 9—10 ore, nu mai puține de 25 de căsătorii. Dintre aceste căsătorii 19 s'au încheiat după război, iar celelalte 6 înainte și în cursul războiului.

Reînfloresc pomii. La Chișinăul Basarabiei, în urma marilor călduri, au început a înflori vișinii, prunii și salcâmi.

Robi fugiți din temnița dela Piatra-Neamț. Vineri noaptea au fugit din temnița dela Piatra-Neamț 16-robi, cari au spart mai întâi zidul și apoi au sărit peste garduri în stradă, cu toatecă i-au văzut trei santinele. Santinelele au mărturisit, că i-au văzut când au fugit, și au și tras cu puștile după ei, dar armele n'au luat foc. Se vede așadar, că hoții au pus mâna oarecumva pe cartușe, ori apoi au avut vre-un ajutor din afară, care a schimbat cartușele. Oricum ar fi, e de mirat, cum au ajuns ei la atâta îndrăzneală.

Sălbătăcia unui copil. Băiatul Ion Const. Lazăr, de 12 ani, din comuna Mărunțișuri, lângă Buzău, a împușcat pe prietinel său Ioan Costea Ilie, cu care se juca și care n'avea decât 10 ani. Apoi l-a îngropat în pădurea Valea Seacă, sub malul izvorului „Valea pârăului“. Dând de veste oamenii din sat, sălbătăcul copil a mărturisit totul și a fost arestat.

În posturi sunt oprite jocurile. Prefectura poliției Capitalei a dat un ordin care oprește jocurile în toate localurile de petrecere, în vremea posturilor. — Să nădăjduim, că aceeași opreliște se va da și în celelalte orașe și sate ale țării.

Un nou port românesc. Dl ministru al comunicațiilor și-a dat învoirea, ca la Bugaz lângă Nistru să se zidească un nou port (oraș de unde pleacă corăbiile încărcând și descărcând mărfuri) românesc, ca astfel să aibă și Basarabeni pe unde-și trimit mai ușor bucatele peste țări și peste mări.

Copiii născuți în cursul războiului și îndată după război sunt mai puțin cuminte. Nu numai la noi ci în toată Europa se plâng dascălii că copiii născuți în cursul războiului s'au după războiu sunt mai puțin cuminte decât cei dinainte de războiu. Acest adevăr îl întărește mai nou și un director de liceu din Londra, care spune: „Eu sunt convins, că nu e vorba de lene, ci de inerție, mintală (un fel de toropeală a minții) și nu cred ca intelectul (mintea) școlariilor admisi (lăsați să intre) în liceu să poată reveni la nivelul normal (starea veche) înainte de 1931 aproximativ (cam)“.

Două femei și cinci copii arși de vii. În orașul Londonderry (Anglia) s'a aprins o prăvălie, deasupra căreia locuia familia Cowley. Focul a ars și nimic scara care conducea la etaj, așa că doamna Cowley, cei cinci copii ai ei și servitoarea, nu s'au mai putut coborî dela etaj, pentru că i-au cuprins flăcările. Zadarnice au fost toate silințele pompierilor, ele au ars de vie.

† **Victor Săbăduș**, funcționar la primăria din Sebeș, a încetat din viață în ziua de 22 Septembrie, după o lungă și grea boală, fiind împărțit cu sfintele Taine ale muribunzilor. A fost înmormântat în ziua de 24 Sept. Răposatul era în al 58-lea an al vieții și 27 al căsătoriei. Fie-i țărâna ușoară!

† **Aurel Mosora**, fiul de 5 ani al domnului Aurel și Alexandrina Mosora din Sighișoara, a adormit în Domnul în ziua de 18 Sept., după o scurtă boală, în al 5-lea an al vieții sale fragede. Il plâng cu mare jale părinții, moșii, bunicile și o sorioară. Fie-i somnul lin!

Nenorocirile din anul trecut. În cursul anului trecut s'au întâmplat în lumea întreagă 269 de nenorociri: cutremure de pământ, izbucniri de vulcani, potop de ape, secetă, foamete, lacuste și altele.

Astfel de nenorociri au fost în Africa 17, în America 61, în Asia 46, în Oceania 20 și în Europa 125.

Țările lovite mai mult de nenorociri au fost: Statele Unite, Italia, Japonia, Iugoslavia, Franța, Spania, Germania, și Rusia. Celea mai multe nenorociri s'au întâmplat vara.

Buletinul Camerei de agricultură a județului Făgăraș. Anul I. Nr. 1—3, 1927. Camera de agricultură din județul Făgăraș o avut gând foarte bun când a hotărât să tipărească acest Buletin, care cuprinde tot felul de sfaturi bune pentru plugari. Citind acest buletin, plugarii găsesc îndrumări pentru munca ogorului și orientări despre lucrările pe care le isprăvește Camera de agricultură a județului pentru ei.

Astfel de buletine, ar putea tipări Camerele de agricultură din toate județele țării și foloșul ar fi nespus de mare.

Culesul viilor

Viile se culeg când strugurii s'au copt pe deplin. Strugurii sunt bine copti când vița a adunat în boabe cel mai mult zahăr pe care poate numai să-l adune. Zahărul mult din boabe, dă țaria vinului.

Adeseori strugurii se lase pe vița chiar își după ce s'au copt. Prin aceasta apa ce mai este în boabe, evaporază și vinul stors, ce e drept e mai puțin, dar e foarte bun.

Strugurii copti se pot cunoaște de pe aceea, că piețița boabelor e sticloasă boabele se înmoaie când le strângem între degete și se desfac ușor de codiță, rămânând un mic firisor, care la strugurii albi e de culoare galbenă, la cei negrii e de culoare roșie. Dacă via se culege înainte de ce s'au copt bine strugurii, vinul pierde din țarie. E știut că 17 grame de zahăr, prin fierbere dau un grad de alcool la un litru de vin. O vie care produce 10,000 litri de vin, culegându-se strugurii înainte de coacere, pierde 10,000 grade alcool. Aceasta e o pierdere foarte mare, care scade mult prețul vinului. De aceea nici odată să nu se culeagă viile mai înainte de a se coace bine strugurii.

Mai bine să se culeagă strugurii după coacere, căci chiar și dacă se împuținează vinul prin evaporarea apei din boabe, totuși țaria și bunătatea vinului crește și prețul lui încă este mai mare.

Stărpirea șoarecilor de câmp.

Adeseori toamna se pot vedea pe câmp o mulțime de găuri, făcute de șoareci. Din pricina acestor șoareci sunt pagube mari mai ales la semănături. Și oamenii stau uimiți și nu știu cum să-i prăpădească.

Cel mai bun mijloc prin care se pot stărpi șoarecii de câmp este de a-i îmbolnăvi de tifos. Mulți se vor întreba cum poți îmbolnăvi de tifos toți șoarecii de pe un câmp? Foarte ușor. Cei dela Școala de medicină veterinară din București să-ți trimită germeți de tifos. Se pot cere prin medicul veterinar din plasă. Germeții de tifos sunt preparați în sticlute de câte 125—250 grame, foarte bine astupate. O sticlută costă 30 lei. La un jugăr trebuie cam patru sticlute, ceea ce ar face 120 Lei.

Germeții de boală, cuprinși în sticlute sub formă apoasă se varsă într'un tier. Înainte de vărsare sticluta trebuie bine scuturată. Bucățele mici de pâne bine scuturate se înmoaie în acești germeți de tifos. După ce acestea bucățele sau înmuiați bine, se pun în găurile de șoareci. Șoarecii mănâncă bucățele de pâne sau mămăligă și după o săptămână sau două încep să se îmbolnăvească și să moară. Cei rămași vii mănâncă pe cei morți și aceștia încă se

îmbolnăvesc și mor. În chipul acesta, lăindu-se boala între toți șoarecii, în scurtă vreme nu mai rămâne nici unul.

După două săptămâni dacă băgăm de seamă că șoarecii mai fac găuri nou, punem din nou bucățele de pâne înmuiate în germeți de tifos.

Pentruca stărpirea șoarecilor să reușească bine, trebuie ca toți oamenii din sat cari au șoareci pe câmp să înceapă stărpirea de odată. Altcum înzădar va încerca unul să stărpească șoarecii de pe pământul lui și vecinul nu-și bate capul cu aceasta, căci în scurtă vreme se va umplea pământul iar de șoareci cari vin de pe locurile vecine.

Oamenii cari lucrează cu acești germeți de tifos să nu se teamă de nici o primejdie. Nu sunt vătămători nici pentru om, nici pentru animalele de casă nici pentru pasări. Nici cloșanii nu mor. Singur numai șoarecii de câmp și cei de casă se prăpădesc.

Diracțiunea Școlii de Menaj de pe lângă Orfelinatul gr.-cat. român de fete din Obreja (jud. Alba).

Nr. 15—1927.

Concurs de primire.

Pentru primirea alor 15 eleve în cl. I. a Școlii de menaj de pe lângă Orfelinatul gr.-cat. român de fete din Obreja (jud. Alba, posta Mihail, gara Cisteinul român), prin aceasta publicăm concurs, cu termenul de 10 Octombrie 1927.

Cererile au să fie înaintate Venerabilului Consistor arhiepiscopesc din Blaj, însoțite de următoarele documente:

1. Carte de botez, dovedind, că au implinit 13 ani și nu au trecut de 16 ani.
2. Certificat școlar despre absolvirea a cel puțin 4 cl. primare.
3. Certificat medical.

Elevele vor fi toate solvente și interne, având locuința, cursurile teoretice și cele practice și de atelier, precum și întreg menajul în clădirea Orfelinatului (Castelul Wesselényi).

Taxa de întreținere va fi pentru fiecare elevă, pe anul întreg școlar, Lei 12.000 cari se vor plăti în 3 rate de câte 4000 lei: la intrarea în internat, la 1 Februarie 1928 și la 1 Aprilie 1928.

Elevele primite, vor fi avizate despre termenul, când vor avea să se prezinte la școală, având cu aceea ocaziune să aducă cu sine toate hainele și rufăria, de cari au nevoie, inclusiv cele de pat.

În anul acesta școlar elevele nu sunt obligate să poarte uniformă, decât un sort, care se va găti după începerea anului școlar, la fel pentru toate. Prețul acestui sort asemenea îl vor plăti la începutul anului școlar.

Observăm, că școala funcționează deja din anul școlar trecut cu programa școlilor similare ale Statului, în baza înțevierii Dlui Ministru al Instrucțiunii publice de data 9 Aprilie 1927 Nr. 45592 și o pusă sub conducerea și îngrijirea Congregațiunii de Surori.

Elevele cari trec acum în cursul doi al școlii, sunt eleve ale Orfelinatului; pentru lipsa de mijloace însă, pe cursul I. anul școlar 1927/8, Orfelinatul neputând primi eleve orfane, suntem nevoiți să primim eleve solvente.

Școala este provăzută cu atelier de țesătorie, foarte bine utilat, în care deja de 4 ani se lucrează țesături și covoare: scoarțe și persane, apoi cu un atelier de tricotaj (cioraporio), teren vast pentru horticultură și toate așezările de lipsă pentru feliuritele ramuri ale unui menaj complet.

Blaj, la 27 Septembrie 1927.

Diracțiunea.

Nr. 502/1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G 1181—1927. a judecătoriei de ocol Blaj în favorul reclamantului Ioan Costea comerciant repr, prin avocatul Dr. Ilarie Aldea din Blaj pentru incasarea creanței de 13000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 7 Octomvrie 1927 orele 12 a m. la fața locului în Cergăul-mic. No. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară si anume; Fân, trăsura, pae cucuruz, grâu si altele în valoare de 18100 Lei.

În caz de nevoie si sub prețul de estimare. Dambrăveni la 17 Septemvrie 1927.

NICULAE BACIU
portărel.

(378) 1—1

Nicolae Baciu

măestru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția păpușarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghete și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghete simple din material tare.

(366) 4—?

Cea mai mare eroare!

Ar fi din partea oricărui, care nu ar cerceta la Blaj magazinul

Ștefan Nyergeș

unde se vând cu mari reduceri de prețuri: Jerseuri, ultimele noutăți de modele pentru Dni, Dne și copii, Ciorăpării, Ștofe de haine, șifoane pentru albituri fine, danteluri, ecrii, brodării. Sada pentru costume naționale precum și toate firele de sârmă, arniciuri și altele.

Mare depozit de bumbăcărie.

Coloniale: Cafele, ciaiuri, orezuri, sardele, bomboane, licheruri, romuri și tot felul de ape minerale.

La dorință se trimit gratuit *prețcurenturi*.

(360) 5—?

Primăria comunei Șoroștin jud. Târnava mică.

No. 20/927.

(381) 1—1

Publicațiune de licitație.

Se aduce la cunoștința generală, că Primăria comunală Șoroștin arândează prin licitație publică în ziua de 9 Octomvrie 1927 orele 2 d. m. pășunatul comunal în suprafață de 300 jug. pe timpul dela 1 Noemvrie 1927 și până la 9 Aprilie 1928. Prețul strigării Lei 28.000.

Licitația se va ținea la data de mai sus în comuna Șoroștin, la sediul Primăriei comunale.

Condițiunile de licitație și alte deslu-

șiri, se pot afla la Primăria Comunală, în orice zi de lucru.

Licitația se va ținea conform art. 73—84 al legii Contabilității publice. Șoroștin, la 25 Septemvrie 1927.

Secretar Primar
AUREL ARON. PETRU COȚOFAN.

Cooperativa

„AJUTORUL“

Blaj

Ajută pe membrii ei și chiar și pe cei ce nu sunt membri prin aceea că vinde mărfurile cu prețul cel mai scăzut.

Tot odată aducem la cunoștință Onor. clientelă că ne-au sosit mari transporturi de mărfuri coloniale: cafele, orezuri, sardine, făină de Bănat, ciorăpărie și alte diferite mărfuri.

Căutăm un ucenic din familie bună spre imediată angajare.

Serviciu prompt!

Citiți „UNIREA POPORULUI“

„UNIREA POPORULUI“
este cea mai bună și mai plăcută foaie pentru popor.

Bucuria tineretului!

A ieșit dela tipar și se află de vânzare la Librăria Seminarului din Blaj, o prea frumoasă culegere de strigături și cântece din popor, zisă :

De pe Secaș

Cântece și strigături românești de cari cântă fetele și feciorii, și strigă la joc, date la tipar de

ALEXANDRU LUPEANU-MELIN
profesor la școlile din Blaj.

Cartea cuprinde: 160 de cântece și strigături, dintre acelea cari n'au fost tipărite niciodată, apoi câteva foarte frumoase cântece bătrânești, ca povestea lui Oprea Ardeleanu, și altele.

Prețul 8 lei, cu poșta cu tot 10 lei.

Cartea se cere dela
Librăria Seminarului din Blaj

CĂRȚI PENTRU POPOR.

Cartea este cel mai bun prietin al omului. — Ai carte, ai parte. Omului cu învățătură îi curge miere din gură.

La **Librăria Seminarului din Blaj** se află de vânzare următoarele cărți scrise anume pentru cetitorii din popor:

A. LUPEANU-MELIN: În pragul vremii	10 lei	IOAN POP-CÂMPEANU: Câmpia Transilvaniei	5 lei
„ „ Copii în război	2 „	„ „ Ciupercile	5 „
„ „ Sămânța viitorului	3 „	„ „ Bacteriile folositoare	5 „
„ „ Ce este de văzut în Blaj	4 „	„ „ Dușmanii omului	5 „
„ „ Blajul istoric	10 „	„ „ Pricinuitorii boalelor	5 „
„ „ La Piatra Libertății	10 „	SEPTIMIU POPA: Crucea Domnului	2 „
IULIU MAIOR: Adevărata fericire	6 „	TOMA COCIȘ: Povești și legende	2 „
„ „ Darul lui Dumnezeu	6 „	„ „ Toderică dragul mării	1 „
„ „ Fiți desăvârșiți	5 „	„ „ Feciorașul Moșului	2 „

Toate acestea cărți împreună costă numai **83** Lei. Cine trimite la adresa Librăriei, cu mandat postal, **100** lei, le primește acasă cu poșta plătită. Și va avea de cetit, lucruri frumoase și folositoare, un an de zile.

Cărțile se capătă și una câte una. Atunci, la prețul cărți se mai pune 1 leu pentru plata poștei.

Nu uitați adresa: **LIBRĂRIA SEMINARULUI, BLAJ, județul Târnava mică.**